

inglid fest rõmo said. Ja wanna issa năo peält hülgas temma süddame tānno, üttedes: ei mo furio südda pakkund mitte Gummiale sedda au, kui se weike maia sai ehhitud, et ma sowideski olleksin lootnud, sedda rõmo selle fattuse alla tulema — Nenda parrandab Gummal ommad jäljed ärra — ja mis parrandamatta jáab, kohhendab teine ello, kui meie agga mitte ärra ei tüddi kannatades, mis Temma peale panneb.

Sün mo jut woiks lõppeda, fest ta on õige innimesse wålja-minnemist ja taggasitulemist fulutand. Agga kui ta sün lõppeks, jáaks mitto asji ütlematta, mis monni ehk fa ihhaldab teada — nende pärast kasiwago ta siis veel. Eest jut, mis mitte keik üles ei rāgi, on waimo narriminne.

Igga moisslik innimenne fatsub omma tulleva rahhole juurt, ja se sünib, kui ta sedda öppib, mis temma kohhus tehha. Eepärast püdis fa Willem, ni pea, kui ta Eva-sippo alla sai wändunud, wäe-kästude

ja munsterdamisse tarkust kätte sada, ja jái kohhe se läbbi üllematte mele járel. Siis juhtus, et üks kirjotaja temmaga tuttarvaks sai. Eest sesamima olli õiglane mees, ja nisugguse seltsi himmistas Willemi südda. Kui teised nüüd sedda aega, mis neil üll: jái, muido weddelessid, sedda rahha ãrapillades, mis nad koddunt sanud, siis öppis Willem kirjotama. Se läbbi läks temma rahha koppikas ikka suremaks, ja tedda seati fabraliks.

Mõnni kül näitab peält õige ollewa, sensi kui temmal veel seltsimeest ei olle kura teha — ja siis temma mitte muido, kui hirno läbbi woib tallitsetud sada. Eest fange hirun woidab keigeüleannetumat ãrra. Agga mis õige innimenne peält näitab, se ta fa seež on, ja lähhåb ikka tagga parremaks, omma ennese ja igga teise innimesse rõmuks.

Nisuggune mees olli Willem. Eepärast tousis ta seärsandiks, ja keigewimaks mannemaks seärsandiks. Eest temma tös-